

(Јасмина Ахметагић, *Проза душе*, Београд, Досије студио, 2016, 201 стр.)

Досадашње књижевноисторијске и теоријске платформе за изучавање српске модерне истакле су колико културолошки значај овог раздобља на јужнословенском подручју, толико захтев да се исти константно самерава с импликацијама које је имао на савремену уметничку свест. Док су, међутим, до појаве студије *Проза душе* Јасмине Ахметагић, интерес изучаваоца претежно заокупљали високи домети поезије овог раздобља¹, дотле је системски поглед на прозу, која је можда и релевантнија по питању модерности као самосвесног опредељења, представљао ређи случај у рецентној домаћој науци.

---

¹ Видети студије *Огледи о српским њесницима* Новице Петковића, *Есеји о српским њесницима* Миодрага Павловића и *О њезији и њоеијици српске модерне* Јована Делића.